

La Cosa Més Gran del Món

Henry Drummond

Introducció

M'havia aplegat amb una colla d'amics en una casa de pagès, mentre visitava Anglaterra, l'any 1884. El diumenge al vespre, quan ens asseguérem a tocar de la llar de foc, em van demanar que llegís i comentés passatges de les Escriptures. Cansat dels serveis del dia, els hi vaig dir que li demanessin a en Henry Drummond, que era a la colla. Després de fer-se pregar una mica, va treure's un Nou Testament de la butxaca, l'obrí al Capítol 13 de la I Carta als Corintis, i començà a parlar de l'Amor.

Em sembla que no havia sentit mai res tan bonic, i vaig decidir que no m'aturaria fins que fes anar en Henry Drummond a Northfield a fer aquesta xerrada. Des d'aleshores he demanat als directors de les meves escoles que la fessin llegir cada any als seus estudiants. Allò que ens cal més a la nostra vida Cristiana és estimar, estimar més Déu i estimar-nos més els uns als altres. Voldria que tots poguéssim fer estada en aquest capítol de l'Amor, i viure-hi.

D.L. Moody

Si jo parlés el llenguatge dels homes i dels àngels, però no estimés, no passaria de ser com les campanes que toquen o els címbals que dringuen. Si tingués el do de profecia o capís tots els designis amagats de Déu i tot el coneixement, si tingués tanta fe que pogués bellugar muntanyes, però no estimés, no seria res. Si repartís tots els meus béns i els donés als pobres, fins i tot si donés el meu cos per cremar, i tingués així un motiu de glòria, però no estimés, de res no em serviria.

El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni altiu, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de la mentida, ans troba el goig a la Veritat; tot ho excusa, tot s'ho creu, tot ho espera, tot ho aguanta.

L'Amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llengües s'acabarà, que al do de conèixer li passarà el temps. Ara els nostres dons de coneixement i de profecia són limitats. Però quan vindrà allò que és perfecte, serà inútil allò que és limitat. Quan era un infant, parlava com un infant, pensava com un infant, raonava com un infant; però d'ençà que sóc un home, he deixat enrera la manera de fer dels infants. Ara hi veiem de manera tèrbola, com en un mirall poc clar; després hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix.

Ara romanen la fe, l'esperança i l'amor; però de tots tres, l'Amor és el més gran.

L'Amor, la Cosa més Gran del Món

Tots ens hem fet la més gran pregunta tant de l'antigor com del món modern: Què és el *summum bonnum*, el bé suprem? Tens la vida davant teu. Només la pots viure un cop. Quin és el desig més noble, quin és el do suprem que hem de cobejar?

Ens han dit que la cosa més gran del món religiós és la Fe. Aquest gran mot ha estat la nota clau de la religió popular centúries seguides; i hem après a mirar-nos-la com la cosa més gran del món. Bé, anem errats. Si ens han dit això, no l'han encertat. Al capítol 13è de la Primera Carta als Corintis, Pau ens mena a la deu del Cristianisme, i hi trobem, “De tots tres el més gran és l'Amor.”

No és una relliscada. Feia un moment que Pau parlava de la fe. Diu, “Si tingués tanta fe que pogués bellugar muntanyes, però no estimés, no seria res.” I doncs, ben lluny de passar-la per alt, compara la Fe i l'Amor ben conscientment, “Ara romanen la Fe, l'Esperança i l'Amor,” i sense dubtar-ne ni un segon la conclusió arriba, “El més gran de tots tres és l'Amor.”

I no és un prejudici. Hom recomana als altres el seu punt fort. L'Amor no era el punt fort de St. Pau. L'estudiant observador pot adonar-se d'una dolça tendresa que creix i madura al caràcter de Pau a mesura que es fa vell; però la mà que va escriure, “El més gran de tots tres és l'Amor,” quan en vam fer la coneixença, estava tacada de sang.

La Carta als Corintis no és l'única que tria l'Amor com el *summum bonnum*. Totes les obres mestres del Cristianisme s'hi avenen. Pere diu, “Per sobre de tot estimeu-vos amb fervor els uns als altres.” *Per sobre de tot*. I St. Joan encara va més lluny, “Déu és Amor.”

Feu memòria de l'observació que St. Pau fa en un altre lloc, “L'Amor és el sadollament de la llei.” Heu pensat mai què volia dir amb aquests mots? En aquells temps els homes feien el seu camí vers el cel guardant els deu manaments, i els altres cent deu manaments que n'havien manufacturat. El Crist vingué i va dir, “Us ensenyaré una via més senzilla. Si feu una cosa, fareu aquestes altres cent deu, sense ni haver-hi de pensar. Si *estimeu*, accomplireu, sadollareu tota la llei de manera inconscient.”

Podeu adonar-vos fàcilment del per què és així. Agafeu qualsevol manament. “No tingueu altres déus fora de Mi.” Si un home estima Déu, no cal que Li digui. L'Amor és el sadollament de la llei. “No diguis el Seu

nom en va.” Li passaria pel cap de dir el Seu nom en va si L'estimés? “Santifiqueu les festes.” No estaria més que content de consagrar un dia a la setmana exclusivament a l'objecte del seu afecte? L'Amor sadollaria totes aquestes lleis tocant a Déu.

I si estimés l'home, no et passaria pel cap de dir-li que honorés el seu pare i la seva mare. No podria fer altrament. Seria de tòfols dir-li que no matés. L'insultaries si li diguessis que no hauria de furtrar, -com podria furtrar als qui estima? Seria superflu demanar-li que no llevés falsos testimonis del seu veí. Si se l'estimés seria la darrera cosa que faria. I ni sommiaries de dir-li que no cobegés allò que té el seu veí. S'estimaria més que ho tingués el seu veí que no pas ell. D'aquesta manera “L'Amor sadolla la llei.” És el do per acomplir totes les regles, el nou manament per guardar tots es vells manaments. És el secret de la vida Cristiana del Crist.

Pau ha après tot això; i amb aquest noble panegíric ens ha fet a mans la més original, vital i meravellosa descripció del *summum bonnum*. La podem partir en tres parts. Al començament hi trobem *L'Amor Contrastat*; al cor del panegíric, hi trobem *L'Amor analitzat*; i cap al final, hi trobem *L'Amor defensat* com el do suprem.

L'Amor Contrastat

Pau comença contrastant l'Amor amb altres coses que l'home del seu

temps valorava molt. No miraré d'analitzar-les amb detall. La seva inferioritat és ben palesa.

El contrasta amb *l'eloqüència*. I quin regal més noble és el poder de jugar amb les ànimes i les voluntats dels homes, i enlairar-los vers propòsits nobles i obres santes! St. Pau diu, “Si jo parlés el llenguatge dels homes i dels àngels, però no estimés, no passaria de ser com les campanes que toquen o els címbals que dringuen.” Tots en sabem el perquè. Tots hem sentit el desvergonyiment de les paraules sense emoció, buides, mancades de convenciment, de l'eloqüència que no va abrandada d'Amor.

El contrasta amb *la profecia*. El contrasta amb *els misteris*. El contrasta amb *la fe*. El contrasta amb *la Caritat*. Per què l'Amor és més gran que la fe? Perquè la finalitat és més gran que els mitjans. I per què és més gran que la Caritat? Perquè el tot és més gran que les parts.

L'Amor és més gran que la fe, perquè la finalitat és més gran que els mitjans. De què ens serveix tenir fe? Per connectar l'Ànima amb Déu. I quin és l'objectiu de connectar l'home amb Déu? **Que pugui esdevenir com Déu**. I Déu és Amor. I doncs, la fe, el mitjà, és per arribar a estimar, que és la finalitat. L'Amor, òbviament, doncs, és més gran que la fe. “Si tinguéssim tanta fe que poguéssim bellugar muntanyes, però no estimés, no seria res.”

L'Amor és més gran que *la Caritat*, altra volta, perquè el tot és més gran que una part. La Caritat és només un bocí d'Amor, una de les innombrables avingudes de l'Amor, i hi pot haver, i de fet hi ha molta caritat que es fa sense gens d'Amor. És molt fàcil llençar una moneda a un pobre, al carrer; és sovint més fàcil que no fer-ho. I tanmateix Estimar és sovint no fer-ho. Amb el preu d'una moneda comprem l'alleujament dels sentiments que ens genera l'espectacle de la misèria. És massa barat, massa barat per nosaltres, i sovint, massa valorat pel pobre. Si realment l'estiméssim o bé faríem més o no faríem tant. I doncs, “Si repartís tots els meus béns i els donés als pobres, però no estimés, de res no em serviria.”

Després Pau el contrasta amb *el sacrifici* i *el martiri*: “Si donés el meu cos per cremar, però no estimés, no em serviria de res.” Els missioners no hi poden portar al món pagà res més gran que la impressió i el reflex de l'Amor de Déu al seu caràcter. Aquest és el llenguatge universal. Tardaran anys a parlar el xinès, o els dialectes de l'Índia. Però des del dia que hi aterren, el llenguatge de l'Amor, que tothom entèn, hi abocarà la seva eloqüència inconscient.

El missioner és l'home, no pas les seves paraules. **El seu caràcter és el seu missatge.** Al cor de l'Àfrica, a la zona dels Grans Llacs, hi he trobat homes i dones que encara s'en recordaven del primer home blanc que havien vist, en David Livingstone; i en seguir-ne les empremtes pel continent negre, les cares del homes s'il·luminen quan parlen del científic dolç que hi havia passat anys enrera. No el podien entendre, però sentiren l'Amor que bategava al seu cor. Sabien que els estimava, ni que no digués ni un mot.

Porta a la teva esfera de treball, allà on hi vulguis donar vida, aquesta simple delícia, estimar, i la teva feina reeixirà. No hi pots portar res més gran, no hi has de portar res que no hi arribi. Hi pots portar tots els compliments, et pots enfortir amb els sacrificis; però si dones el teu cos per cremar, i no estimes, no et servirà *de res*, ni a tu ni a la Causa del Crist.

L'anàlisi

Després d'haver contrastat l'Amor amb aquestes altres qualitats, Pau, amb tres versets curts, ens fa una anàlisi meravellosa d'aquesta virtut suprema.

Us demano que hi feu una ullada. És una cosa complexa, ens diu. És com

la claror. Igual que un científic agafa un raig de llum i en fer-lo passar per un prisma en destria els colors que l'afaiçonem, -vermell, blau, groc, taronja, lila, ... tots els colors de l'arc de Sant Martí-, St. Pau fa passar l'Amor pel prisma magnífic del seu intel·lecte inspirat, i en destria tots els elements.

Aquests pocs mots ens forneixen allò que en podríem dir l'Espectre de l'Amor, l'anàlisi de l'Amor. Us adoneu de quins en són els elements? Us adoneu que tenen noms coneguts; que són virtuts de les que en sentim a parlar cada dia? Que són coses que tothom pot practicar en qualsevol situació on la vida ens posi? I com, amb una munió de coses menudes i de virtuts ordinàries, es fa la cosa suprema, el *Summum Bonum*?

L'espectre de l'Amor té nou ingredients:

Paciència	L'Amor és pacient
Bonesa	L'Amor és bondadós
Generositat	L'Amor no té enveja
Humilitat	L'Amor no és presumit ni altiu
Polidesa	L'Amor no és groller
Altruisme	L'Amor no és egoista
Temperança	L'Amor no s'irrita
Innocència	L'Amor no es venja
Sinceritat	L'Amor no s'alegra de la mentida, ans troba el goig en la veritat.

La paciència, la bonesa, la generositat, la humilitat, la polidesa, l'altruisme, la temperança, la innocència i la sinceritat, afaiçonem el do suprem, l'estatura de l'home perfecte.

Us adonareu que totes aquestes qualitats van lligades amb l'home, amb la vida, lligades amb l'avui i el demà que tenim a tocar, i no pas amb l'eternitat desconeguda. Sentim a parlar molt d'estimar Déu; **el Crist va parlar molt d'estimar l'home**. En fem una gran cosa de fer les paus amb el cel, el Crist en va fer molt de fer les paus a la terra. La religió no és una cosa estranya i afegida, ans la inspiració de la vida secular, l'alè de l'Esperit etern al món temporal. **El summum bonum, ras i curt, no és de cap manera una cosa, ans l'arrodoniment perfecte de la munió de mots i d'actes que fan el total d'un dia normal, de cada dia normal.**

La paciència. És l'actitud normal de l'Amor; L'Amor passiu, l'Amor

esperant-se per començar, sense córrer; calmat; a punt de fer la seva feina quan la crida arriba, però mentrestant abillat amb un esperit humil i tranquil. L'Amor tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho aguanta. Perquè l'Amor ho entén tot i, doncs, s'espera.

La bonesa. L'amor actiu. Us heu adonat que gran part de la seva vida, el Crist la va passar fent coses bones, simplement fent coses bones? Feu una ullada a la seva vida, amb aquesta idea al cap, i us adonareu que passà gran part del seu temps, simplement fent felicitat a la gent, fent coses bones. **Al món, només hi ha una cosa més gran que la felicitat, i és la santedat**, i no se'ns n'ha donat el càrrec; però allò que Déu ha posat a les nostres mans és la felicitat, la benaurança dels qui són al voltant nostre, i això queda assegurat en gran mesura quan hi som dolços i bons.

“La cosa més gran,” digué algú, que “un home pot fer pel seu Pare del Cel és ser bo amb els Seus altres Fills.” No em cap al cap! **per què no som tots més bons?** Tant que li cal al món! I que n'és de fàcil! I actua tan instantàniament! I és tan infal.lible! I et paga amb tant d'escreix, perquè no hi ha cap deutor al món tan superbament honorable com l'Amor. “L'Amor no falla mai.” L'Amor és reeiximent. L'Amor és felicitat, és benaurança. L'Amor és vida. “L'Amor,” dic amb en Browning, “és l'energia de la vida.”

“Perquè la vida, amb tot els seus rendiments de joia i de tristeses,
d'esperança i de por,
És només l'oportunitat d'aprendre a estimar,
D'aprendre com podria ser estimar, com, de fet, és i ha estat.”

On hi ha Amor, hi ha Déu. Qui fa estada a l'Amor, fa estada en Déu. Déu és Amor. *Estimeu*, doncs. Sense fer diferències, sense calcular, sense dubtar-ne, estimeu. Aboqueu l'amor a desdir sobre els pobres, us serà molt fàcil; aboqueu-lo especialment sobre els rics, a qui sovint els hi cal més; aboquem-lo sobre els de casa nostra; se'ns farà difícil, perquè és als qui, potser, ens costa més d'estimar. *Hi ha una diferència entre mirar de plaure, i plaure.* Plau. No perdís cap oportunitat de plaure, perquè aquest és el triomf anònim i sense aturador d'un esperit que estima de veritat. “Només passo pel món un cop. Qualsevol cosa bona que pugui fer o qualsevol acte de tendresa que li pugui demostrar a un altre ésser humà, el faré ara. No m'espero a fer-lo un altre dia ni el passo per alt, perquè no tornaré a fressar aquest camí.”

La generositat. “L'Amor no enveja.” Aquest ingredient és l'Amor fent la

competència als altres. Sempre que provis de fer una bona obra, trobaràs altres homes fent el mateix, i sovint, més bé. No els envegis. L'enveja és un sentiment de mala voluntat vers els qui són al mateix front que nosaltres, és un esperit de cobejança, és bescantar. Fins i tot protegir-nos del sentiments antiCristians és una tasca Cristiana molt magre! L'enveja és la més menyspreable de totes les emocions indignes que emboiren una ànima Cristiana, i ens espera, amb tota certesa, al llindar de tota tasca, tret que la gràcia de la magnanimitat ens hagi fortificat. Només hi ha una cosa que li calgui de veritat a l'enveja Cristiana, -l'ànima generosa, ampla i rica que “no enveja.”

La humilitat. I aleshores, havent après totes aquestes coses, n'heu d'aprendre una altra, la humilitat -segellar els llavis i no enrecordar-vos més d'allò que heu fet. Quan heu estat bons, quan l'Amor li hagi furtat al món el seu error i hagi fet la seva bella tasca, torneu a l'ombra i no en digueu res. L'amor s'amaga fins i tot de si mateix. L'Amor renuncia fins i tot a plaure's a si mateix. “L'Amor no és presumit ni altiu.” La humilitat, l'Amor que s'amaga.

La polidesa. Aquest cinquè ingredient és una mica estrany de trobar dins d'aquest *summum bonnum*: la polidesa. És l'Amor dins la societat, l'Amor en relació amb l'etiqueta. “L'Amor no és groller.”

Ser educat s'ha definit com l'amor aplicat a les coses trivials. De l'amor per les coses menudes se'n diu polidesa. I un secret del ser educat és estimar.

L'Amor no pot ser groller. Pots posar les persones més poc instruïdes amb gent de classe alta, i si al seu cor hi ha Estimació, no seran mai grolleres. Senzillament *no en poden* ser. Carlile va dir d'en Robert Burns que no hi havia un senyor més veritable a tot Europa que aquest poeta pagès. I era perquè ho estimava tot -el ratolí, la margarida, i totes les coses, grans i petites-, que Déu havia fet. Amb aquest simple passaport, doncs, es podia barrejar amb totes les classes socials, podia entrar a la cort i als palaus des de la seva petita cabana a les ribes de l'Ayr.

Ja sabeu el sentit del mot “gentleman.” Vol dir un home gentil -un home que fa les coses amb gentilesa, amb amor. Aquest n'és tot l'art i tot el misteri. Un home gentil, d'acord amb la naturalesa de les coses, no pot fer res sense gentilesa, no pot fer res poc adient. L'ànima que no és gentil, la naturalesa poc delicada, insensible, no pot fer altrament que ser grollera. “L'Amor no és groller.”

L'altruisme. “L'Amor no és egoista.” Fixa't: no vol res per ell. A Anglaterra, l'home anglès és fidel, i ben justament, als seus drets. Però arriba el moment que un home pot exercir fins i tot el dret més alt, el de renunciar als seus drets.

Tanmateix St.Pau no ens demana que renunciem als nostres drets. L'Amor va molt més endins. No ens fa cercar els nostres drets, ens els fa ignorar, ens fa **eliminar del tot l'element personal** dels nostres càlculs.

No es difícil de renunciar als nostres drets. Són sovint eterns. **Allò que costa és renunciar a nosaltres mateixos.** I una cosa encara més costeruda és no voler res per nosaltres. Quan hem cercat coses, les hem comprades, les hem assolit, ens les hem merescut, ja n'hem tret el suc. No és una creu gaire grossa, renunciar-hi. La dificultat rau en no cercar-les, en no veure els homes a través de les coses que tenen. “Cerques grans coses per a tu mateix,” va dir el profeta; “*no en cerquis.*” Per què? Perquè no hi ha grandesa a les coses. Les coses no poden ser grans. L'única grandesa és l'amor altruista. Fins i tot negar-se a si mateix, per si mateix, no és res, és gairebé un error. Només un gran propòsit o un amor més poderós pot justificar aquesta negació.

Abans he dit que se'ns fa més difícil no cercar res per nosaltres, que, havent-ho cercat, renunciar-hi. Me n'haig de fer enrera. Això només és veritat d'un cor egoista. A l'Amor res no li és un repte ni res se li fa costa amunt. Crec realment que “el jou” de JesuCrist és fàcil. El jou de Jesús és senzillament la seva manera d'agafar-se la vida. I em penso que és una manera més senzilla que qualsevol altra. Em penso que és una manera més benaurada, més feliç, que qualsevol altra. La lliçó més òbvia dels ensenyaments del Crist és que la felicitat no rau en tenir o assolir coses, ans només en donar. Ho repeteixo, *la felicitat no rau en tenir ni assolir, ans en donar.* La meitat del món va per la via errònia cercant la felicitat. Es pensen que la felicitat rau en tenir i assolir, i en ser servit pels altres. De fet, rau en donar i servir els altres. “El qui sigui el més gran d'entre vosaltres,” va dir el Crist, “que serveixi els altres.” El qui vulgui ser feliç, que faci memòria que només hi ha un camí, -“Ens fa més benaurats, ens fa més feliços, donar que rebre.”

La temperança. L'altre ingredient és extraordinari: “L'Amor no s'irrita.” No hi res que ens pugui frapar més que trobar aquesta qualitat en aquest llistat d'ingredients. Considerem generalment el mal temperament com

una feblesa que no fa mal. En parlem com una simple fragilitat de la naturalesa, com un fracàs familiar, com una qüestió de temperament, no com una cosa que cal agafar-se molt a la valenta a l'hora de valorar el caràcter d'un home. I tanmateix, just aquí, al cor d'aquesta anàlisi de l'Amor, hi troba el seu lloc, i la Bíblia, un cop i un altre, el condemna com un dels elements més destructius de la naturalesa humana.

La peculiaritat del mal temperament és que és el vici de l'home virtuós. Sovint és la taca d'un caràcter que sense aquesta màcula, seria noble. Tots coneixem homes que serien perfectes, i dones que serien del tot impecables si no fos per un temperament esborrifat i excitable, o una disposició massa susceptible. Aquesta compatibilitat del mal temperament amb un caràcter moral noble és un dels problemes més tristos i més estranys de l'ètica. La veritat és que hi ha dues menes de pecats -els pecats del *cos* i els pecats del *caràcter*-. El Fill Pròdig és un exemple de la primera mena, el Germà Gran, de la segona. Avui, la societat no dubta ni un moment a determinar quin és el més dolent. La seva sentència cau, sense ni rumiar-s'hi, sobre el Fill Pròdig. Però, tenim raó? No tenim balances per comparar aquests dos pecats, i groller o gentil, són només mots humans; però les faltes de la naturalesa més alta potser són més corruptes que les de la naturalesa més baixa, i als ulls del Qui és Amor, un pecat contra l'Amor li pot semblar cent cops més miserable. **Ni cap mena de vici, ni cap tendència mundana, ni el deleig d'or, ni l'anar begut, desCristianitza més la societat que el mal temperament. Aquest tret es queda sol a l'hora d'amargar la vida, de destruir comunitats, de desfer les relacions més sagrades, de trinxar famílies, de fer pansir homes i dones, de no deixar florir la canalla, ras i curt, de crear, de franc, una pregona misèria.**

Fem una ullada al Germà Gran -moral, treballador, pacient, amb sentit del deure-, donem-li tot l'honor per les seves virtuts-, mirem aquest home, aquesta criatura sorruda a la porta de la casa del Pare. “Estava enfurismat,” hi llegim, “i no volia entrar.” Mira l'efecte que li fa al Pare, als servidors, als convidats. Jutja quin efecte li fa al Fill Pròdig -i al munt de pròdigs que es queden a fora del Regne de Déu per culpa del mal caràcter dels qui diuen que són dins. Analitza, com a estudiant de caràcters, els núvols de tempesta que s'amunteguen sobre el front del Germà Gran. De què estan fet? De gelosia, de ràbia, d'urc, de manca de caritat, de crueltat, de sentit de superioritat, de susceptibilitat, d'entestament, d'actitud malcarada - aquests són els ingredients d'aquesta ànima tèrbola i sense amor. En proporcions diverses, aquests són els ingredients de tot mal temperament.

Jutja per tu mateix si aquests pecats del caràcter no fan més mal si hi hem de viure, que els pecats del cos. No contestà el Crist aquesta pregunta quan digué, “Us ben dic que els publicans i les prostitutes us passaran al davant al regne de Déu?” No hi ha lloc al cel per aquesta mena de naturalesa. Un home així només en faria del cel un lloc miserable per tothom qui hi és. I si aquest home no torna a néixer, no pot, simplement, *no pot*, entrar al Regne de Déu.

Us adoneu, doncs, del perquè el temperament és important. No només pel què és, ans pel què revela. És per això que en parlo amb aquesta franquesa tan poc usual. Per l'amor, és una prova, és un símptoma, la revelació d'una naturalesa que té un fonament poc amorós. És la febre intermitent que ens parla d'una malaltia interior que va i ve; és la bombolla ocasional que puja fins a la superfície i ens diu que a sota hi ha podridura; és un exemple dels productes més amagats de l'ànima que es deixen veure involuntàriament quan hom no està a l'aguait; en una paraula, és el llampec del cent pecats terribles i no Cristians. **Una manca de paciència, una manca de dolcesa, una manca de generositat, una manca de polidesa, una manca d'altruisme, tots, són simbolitzats per un esclat del temperament.**

I doncs, no n'hi ha prou d'heure-se-les amb el temperament. Hem d'anar a l'arrel, i canviar la naturalesa més íntima, i els mals humors es moriran per si sols. Les ànimes s'endolceixen no pas fent-ne fora l'agror, ans posant-hi quelcom a dins, -un gran amor, un nou Esperit, l'Esperit del Crist, el Crist mateix; l'Esperit del Crist amarant el nostre, endolceix, purifica, i ho transforma tot. Només això pot erradicar l'error, només això pot generar un canvi químic, renovar, regenerar, i refer l'home interior. **El poder de voluntat no canvia l'home.** El temps no canvia l'home. **El Crist el canvia.** I doncs, “Que faci estada en tu aquesta ment que hi havia també en JesuCrist.”

Alguns de nosaltres no tenim gaire temps per perdre. Enrecorda-te'n, un altre cop, que això és una qüestió de vida o mort. No me'n puc estar de parlar amb urgència, per mi i per vosaltres. “Qui ofèn un d'aquest menuts que creu en mi, més li valdria lligar-se una roda de molí al coll i llençar-se al mar.” És com dir, que el veredicté deliberat del nostre Senyor Jesús és que *val més no viure que no pas no estimar.*

La *innocència* i la *sinceritat* es poden passar per alt gairebé sense ni un mot. La innocència és la gràcia que els hi cal als qui són malfiats. Gaudir-ne és el gran secret de la influència personal.

T'adonaràs si hi penses un moment, que la gent que té influència sobre teu és la gent que creuen en tu, Quan hi ha una atmosfera de malfiança, els homes es panseixen; però en una atmosfera de confiança, floreixen, i hi troben l'encoratjament i la companyonia.

És meravellós que ara aquí, ara allà, encara trobem en aquest món tan poc caritatiu, unes quantes ànimes estranyes que no pensen el mal. Això és la gran innocència. L'amor “no pensa el mal,” no imputa cap culpa, veu el cantó bo, fa cada acció tant bé com sap. Viure en aquest estat mental és una delícia! Quin estímulo i quina benedicció de trobar, ni que sigui només un dia, algú que hi viu! Que es refiïn de tu és ser salvat. **I si mirem d'influir i d'ennobrir-ne d'altres, ens adonarem aviat que si els qui volem ennobrir poden arribar a tenir la certesa que nosaltres hi creiem, que ens en refiem, el seu reeiximent està assegurat.** Respectar l'altre és el primer pas per rescabalar-li a l'home el respecte que ha perdut de si mateix; l'ideal que en tenim, és per ell l'esperança i l'empremta d'allò que pot esdevenir.

“L'amor no s'alegra de la mentida, ans troba el goig en la Veritat.” D'aquests mots de les Escriptures “troba el goig en la Veritat,” jo n'he dit *sinceritat*. I, de ben segur, si aquesta fos la traducció real, res podria ser més just; perquè el qui estima, estimarà tant la Veritat com estima els homes. Farà festa en la Veritat -no pas en allò que se li ha dit que cregués; no en la doctrina d'una o altra l'ésglésia; no en aquest “isme” o en aquest altre; ans “en la Veritat.” Acceptarà només allò que és real; maldarà per a arribar als fets; cercarà la Veritat amb una ment humil i sense prejudicis, i servirà al cor allò que trobi per molts sacrificis que li exigeixi. Però la traducció més literal de les Escriptures ens demana aquest sacrifici en nom de la Veritat, just, ara. Perquè allò que Pau realment vol dir amb aquests mots, quan llegim, “No t'alegris de la mentida, ans troba el goig en la Veritat,” és una qualitat que probablement cap mot català, -i de ben segur no pas la paraula “*sinceritat*”- defineix de manera adient. Abasta potser, de manera més exacta, l'autocontrol que refusa treure'n cap guany dels errors dels altres; la caritat que no troba plaer a exposar les faltes dels altres, ans “ho perdona tot,” la sinceritat de propòsit que vol veure les coses com són, i fa festa de trobar que són més bones que la malfiança no temia o que la calúnnia denunciava.

I fins aquí l'anàlisi de l'Amor. Ara la nostra feina és fer-nos nostres totes aquestes qualitats, fer-ne part del nostre caràcter. Aquesta és la tasca suprema a què ens hem de consagrar mentre som al món, aprendre a

estimar. No en va plena la vida d'oportunitats per aprendre a estimar? El dia de cada home i de cada dona n'esta farcit. El món no és un pati d'esbarjo. És una classe. La vida no són vacances, és educació. I **la lliçó eterna que hem d'aprendre és com podem estimar més i més bé.**

Què fa un home un bon jugador de cricket? La pràctica. Què fa un home un bon artista, un bon escultor, un bon músic? La pràctica. Què fa un home un bon lingüista, un bon estenògraf? La pràctica. Què fa un home un home bo? La pràctica. Res més. No hi ha res aleatori a la religió. No fem contacte amb l'ànima de manera diferent, emprant lleis diferents, de les que emprem per fer contacte amb el cos i amb la ment. Si hom no fa servir el braç, no desenvolupa els bíceps; i si un home no fa servir la seva ànima, no hi crea musculatura, ni fortalesa de caràcter, ni vigor de fibra moral, ni bellesa de creixement espiritual. **L'amor no és una qüestió d'emocions entusiastes.** És una expressió rica, forta, coratjosa i vigorosa de tot el caràcter Crístic, la naturalesa Crística desenvolupada al màxim. I els elements d'aquest gran caràcter només es basteixen amb la pràctica incessant.

Què hi feia el Crist al taller de fusteria? Practicava. Malgrat ser perfecte, llegim que va a prendre a *obeir*, i que la seva Saviesa i la seva Gràcia van créixer fent-se un amb Déu. **No t'esbarallis, doncs, amb el què t'ha tocat a la vida, no en blasmis els patiments, el seu entorn insignificant, les humiliacions que has d'aguantar, les ànimes petites i miserables amb qui has de viure i treballar.** I més que res, **no estiguis ressentit amb les temptacions que et vénen a trobar**, no et quedis astorat perquè sembli que rodin al voltant teu cada cop més, i no puguis aturar el teu maldar, la teva agonia, la teva pregària. Aquesta és la teva pràctica. És la pràctica que Déu ha dissenyat per tu, i la seva feina és fer-te pacient, humil, generós i altruista, dolç i polit. No et planyis de la mà que emmotlla dins teu la imatge encara informe. Es fa més i més bella, ni que tu no te n'adonis; i cada toc de la temptació hi pot afegir perfecció. Roman, doncs, al bell mig de la vida. No te n'aïllis. Fes estada entremig dels homes i de les coses, i dels problemes, i dels trencacolls, i dels entrebancs. Fes memòria dels mots de Goethe: "El talent es desenvolupa amb solitud; el caràcter al bell mig del riu de la vida." El talent, el talent de la pregària, de la fe, de la meditació, de veure allò que és invisible, és desenvolupa amb solitud; el caràcter es basteix al riu de la vida del món. És al món on els homes han d'aprendre a estimar.

Com? Ara, com? Per a fer-ho una mica més fàcil, he esmentat uns quants elements de l'Amor. Però només en són elements. L'Amor no es pot

definir mai. La llum és quelcom més que la suma dels seus ingredients - un èter radiant, lluent, tremolós. I l'Amor és quelcom més que aquests elements que hem analitzat, -una cosa viva, bategant, sensible, tremolosa. Amb la síntesi de tots els colors, l'home pot fer el color blanc, però no pot fer la llum. Sintetitzant totes les virtuts l'home pot fer la virtut, però no pot fer l'Amor. Com podem, doncs, gaudir d'aquesta vida transcendent que és dins de la nostra Ànima? Ens agafem a la nostra determinació per assegurar-la. Mirem d'imitar els qui ja en gaudeixen. Formulem regles. Vetllem. Preguem. Però fer només això no farà amorosa la nostra naturalesa. L'amor és un efecte. I **només si sadollem la condició adient podem gaudir de l'efecte que produeix**. Et puc dir quina n'és la *causa*?

Si et gires vers l'Edició Revisada de la Primera Epístola de St. Joan hi trobem aquestes paraules: “Estimem perquè Ell ens ha estimat primer.” “Estimem,” no pas “L'estimem.” Aquest “L'estimem” és la vella versió, i és molt errònia. “*Estimem* perquè Ell ens ha estimat primer.” Fixa't en aquest mot “perquè.” És la *causa* que he esmentat abans. “*Perquè* Ell ens ha estimat primer,” se'n segueix que nosaltres estimem, L'estimem i estimem a tots els homes. No ens en podem estar. Perquè Ell ens ha estimat primer, estimem, estimem a tothom. El nostre cor canvia de mica en mica. **Contempla l'amor del Crist, i estimaràs**. Planta't davant del mirall, reflecteix el caràcter del Crist, i seràs canviat a la seva imatge, d'una tendresa a una altra. No hi ha cap altra via. **No pots exigir l'amor. Només pots mirar l'objecte d'amor i enamorar-te'n, i fer-t'hi semblant**. Contempla, doncs, aquest caràcter perfecte, aquesta Vida perfecta. Contempla el gran sacrifici, tota la seva vida fóu un oferiment que culminà a la Creu del Calvari; i l'has d'estimar. I estimant-lo esdevindràs com Ell. **L'amor engendra l'amor**. És un procés d'inducció. Si posem una peça de ferro a costat d'un cos electrificat, la peça de ferro s'electrifica temporalment. Esdevé un iman temporal quan és a la presència d'un iman permanent, i mentre tots dos siguin a tocar, són imans exactament iguals. **Roman al costat del qui ens ha estimat primer, i es donà per nosaltres, i tu, també esdevindràs un iman permanent, una força atractiva permanent; i com Ell atrauràs tots els homes, com Ell seràs atret vers tots els homes**. És l'efecte inevitable de l'Amor. I l'home que sadolla aquesta causa, gaudirà de l'efecte que genera.

Mira de desempallegar-te de la idea que la religió arriba a la nostra vida per casualitat, per caprici o de manera misteriosa. Ens arriba d'acord amb la llei natural, o més ben dit, la llei sobrenatural, perquè tota la llei és

Divina.

L'Edward Irving, un cop, anà a veure un noiet que es moria, i en entrar al quarto, li posà la mà al front i li digué, “Déu t'estima,” i marxà. El noi es posà dret i cridà a tots els de casa seva,

“Déu m'estima! Déu m'estima!”

Un mot! I canvià el noi. El sentiment que Déu l'estimava l'omplí de poder, va fondre el seu cor i començà a crear un cor nou. I és així com l'amor de Déu fon el cor que no estima, i hi engendra la nova criatura, que és pacient, i humil i altruista. I no hi ha cap altra via per esdevenir aquesta nova criatura. No és un misteri. Estimem els altres, estimem a tothom, estimem els nostres enemics perquè *Ell ens ha estimat primer*.

La Defensa

Vull afegir-hi un parell de frases per cloure i arrodonir la raó del per què Pau trià l'amor com la possessió suprema.

És una raó ben remarcable. Amb un mot és aquesta: *perquè dura*. “L'Amor,” ens diu Pau, “No falla mai.” Aleshores comença amb un altre dels seus meravellosos llistats de les coses que es valoraven en aquell temps, i les exposa una per una. Fa una ullada a les coses que els homes es pensaven que durarien, i ens ensenya que totes són breus, temporals, i s'acaben.

“Vindrà un dia que el do de *profecies* serà inútil.” L'ambició de la mare pel seu fill en aquells temps era que fos un profeta. Feia centenars d'anys que Déu no havia parlat per boca d'un profeta, i aleshores un profeta era més gran que el rei. Els homes esperaven amb nostàlgia que arribés un altre missatger, i poder-se agafar a les seves paraules com si fos la veu de Déu. Pau ens diu, “les profecies seran inútils.” la Bíblia és plena de profecies. Una darrera l'altra “han esdevingut inútils”; o sigui, havent-se acomplert, la seva tasca s'ha acabat; no poden fer res més tret de nodrir la fe de l'home devot.

Després Pau parla de les *llengües*. Era una altra cosa molt cobejada. “El do de parlar llengües s'acabarà.” Com tots sabem, fa moltes centúries que les llengües existeixen. S'han acabat. Agafa-t'ho com vulguis. Agafa-t'ho, només, com un exemple de les llengües en general -un sentit que no era de cap manera al cap de Pau, i que malgrat no poder fornir la lliçó específica, apunta vers la veritat. Considera la llengua amb què s'escrigueren aquests capítols, el Grec. S'ha transformat del tot. Agafa el llatí, una altra gran llengua d'aquell temps. Morta. Mira el llenguatge indú. S'acaba. La llengua de Gal·les, d'Irlanda, d'Escòcia es fon davant dels nostres ulls. El llibre més popular de la llengua anglesa, a part de la Bíblia, és una obra de Dickens, *The Pickwick Papers*. Està escrit amb la llengua dels carrers de Londres, i els experts ens asseguren que d'aquí a cinquanta anys serà intel·ligible pel lector anglès mitjà. (L'autor escrivia a finals del s. XIX)

Pau encara va més lluny, i amb gran gosadia hi afegeix, “que el do de conèixer també serà inútil.” La saviesa del antics, on ha anat a parar? S'ha fos del tot. Un nen avui en dia sap més coses de les que sabia Sir Isaac Newton; el seu coneixement s'ha esvaït. Has cremat el diari d'ahir. El coneixement que hi havia escrit s'ha fos. Mira com els enginys de vapor han agafat el lloc del cotxe de cavalls. Mira com l'electricitat ha agafat el lloc del vapor i ha escombrat centenars de noves invencions. “El coneixement també serà inútil.” A cada taller, al pati del darrera, hi veiem piles de ferro, perpals, rodes, trinxades i rovellades. Vint anys enrera eren l'urc de la ciutat. Els homes venien de pagès per veure el gran invent; ara ja ningú se les mira, un altra cosa els hi ha pres el lloc. I tota la ciència i la filosofia del nostres dies aviat s'haurà fet vella.

A la meva joventut, a la Universitat d'Edimburg, la figura més destacada era Sir James Simpson, el descobridor del cloroform. Darrerament el bibliotecari va demanar al seu successor, el seu nebot, el professor

Simpson, que anés a la biblioteca i n'agafés tots els llibre perquè ja no es feien servir. La seva rèplica al bibliotecari fóu: “Vostè mateix agafi tots els llibres de text que fa més de deu anys que s'han escrit i baixi'ls als celler.”

No fa gaires anys Sir James Simpson era un agran autoritat, homes de tota arreu venien a veure'l, i avui la ciència ha condemnat a l'oblit gairebé tot l'ensenyament d'aleshores. I a totes les branques de la ciència passa igual. “Ara sabem parcialment. Hi veiem amb un vidre fosc.” El coneixement no dura.

Em pots dir alguna cosa que duri? Hi ha moltes coses que Pau no es va dignar ni esmentar. No va esmentar ni els diners, ni la fortuna, ni la fama, ans va agafar les coses valuoses del seu temps, les coses que els homes més bons es pensaven que eren valuoses, i les va bandejar peremptòriament. Pau no hi tenia res en contra. Tot el que en va dir és que no durarien. Eren coses grans, però no eren supremes. Hi havia coses que les depassaven. **Allò que som va més enllà d'allò que fem**, d'allò que posseïm. Moltes de les coses que els homes en diuen pecat, no són pecats; però són temporals. I aquest és l'argument predilecte del Nou Testament. Joan, del món, no en diu que sigui dolent, ans simplement “que passa.” Al món hi ha moltes coses delitoses i boniques; hi ha moltes coses que són grans i captivadores, però no duraran. Tot el que hi ha al món, el desig dels ulls, el desig de la carn, i l'urc de la vida, només duren una mica de temps. I doncs, no estimis el món. Res del què hi ha al món és digne de la vida i de la consagració d'una ànima immortal. L'ànima immortal s'ha de consagrar a quelcom que sigui immortal. I les úniques coses immortals són aquestes: “Ara romanen la fe, l'esperança i l'amor, però el més gran de tots és l'Amor.”

N'hi ha que pensen que arribarà l'hora que dues d'aquestes tres coses també passaran -la fe esdevindrà visió, i l'esperança, assoliment. Pau no en diu res. No en sabem gran cosa de les condicions de la vida que ha de venir. Però allò que és cert és que l'Amor ha de durar. Déu, el Déu etern és Amor. Cobeja, doncs, aquest do etern, aquesta cosa que de ben segur romandrà. **Aquesta moneda serà la divisa de l'Univers, quan totes les monedes de totes les nacions del món seran inútils** i ja no seran honorades. Us doneu a tantes coses!, doneu-vos primer a l'Amor. Doneu a les coses la proporció que els hi correspon. Com a mínim, que el primer gran objectiu de la nostra vida sigui assolir el caràcter que aquest mots preserven, el caràcter -i és el caràcter del Crist- que es basteix al voltant de l'Amor.

He dit que l'Amor és etern. Us n'heu adonat de com Joan associa contínuament l'amor i la fe amb la vida eterna? Quan era un xicotet ningú em digué que “Déu va estimar tant el món que donà el seu únic Fill perquè els qui creguessin en Ell tinguessin vida eterna.” Allò que em van dir, me'n recordo bé, és que Déu estimà tant el món que si em refiava de Déu, gaudiria d'una cosa anomenada pau, o repós, o joia, o seguretat. Però vaig haver de trobar tot sol, que el qui es refia de Déu, o sigui qui l'estima, perquè la confiança és només l'avinguda de l'amor, té vida eterna. L'Evangelí li ofereix a l'home, vida. No li ofereixis mai a l'home una engruna d'Evangelí. No li ofereixis només joia, o pau, o repós, o seguretat; diga-li que el Crist vingué a oferir-li vida a desdir, una vida més bona de la que té, una vida plena d'amor, i doncs, curulla a vessar de salvació per ell, i amb una gran missió per alleujar i redimir el món. Només així l'evangelí pot fer-se seu l'home sencer, cos, ànima i esperit, i donar a cada part de la seva naturalesa el seu exercici i la seva recompensa. Molts dels nostres evangelis actuals només s'adrecen a una part de la naturalesa de l'home. Ofereixen pau, no pas vida; fe, no pas Amor; justificació, no pas regeneració. I els homes s'allunyen d'aquesta mena de religió perquè de fet, mai se'ls havia fet seus. La seva naturalesa no hi era sencera. No els hi oferia corrents vitals més pregons i més joiosos que la vida que vivien. De ben segur, la raó reconeix que només un amor més ple pot fer la competència a l'amor del món.

Estimar molt és viure molt, i estimar per sempre és viure per sempre. I doncs, la vida eterna va lligada inextricablement amb l'Amor. Volem viure per sempre per la mateixa raó que volem viure demà. Per què volem viure demà? És per què hi ha algú que t'estima i que vols veure demà, i ser-hi, i estimar-lo, oi? **No hi ha cap altra raó per viure que la d'estimar i ser estimat.** Quan un home no té ningú que l'estimi, se suïcida. Mentre tingui amics que l'estimen i que ell estima, viurà, perquè viure és estimar. Ni que sigui l'amor d'un gos, el farà viure; però treu-li aquest afecte, i perd el contacte amb la vida, i no li queda cap raó per viure. Es mata a si mateix.

La vida eterna és conèixer Déu, i Déu és Amor. Aquesta és la definició que en féu el Crist. Sospesa-la. “Això és la vida eterna, que et puguin conèixer a Tu, l'únic Déu veritable, i a Jesu Crist, a qui tu has enviat.” L'Amor ha de ser etern. És Déu. A la darrera anàlisi, doncs, l'amor és vida. L'amor no manca mai, i la vida no manca mentre hi hagi amor. Aquesta és la filosofia que Pau ens ensenya; la raó del perquè a la naturalesa de les coses l'Amor hauria de ser suprem, perquè dura; perquè a la naturalesa de les coses, l'amor és Vida Eterna. És una cosa que vivim ara, no pas que assolim quan

ens morim; de fet, si no estimem ara, hi ha unes probabilitats ben minses que gaudim de l'Amor quan ens morim. No hi ha un destí més ombrivol per un home que viure i fer-se vell, sol, sense ser estimat i sense estimar. Anar perdut és viure sense regeneració, sense estimar i sense ser estimat; **i estimar és ser salvat**; i qui fa estada a l'amor ja fa estada en Déu. Perquè Déu és Amor.

Ara ja ho he dit tot, però encara no he acabat. Quants em fareu costat i llegireu aquest capítol un cop a la setmana els propers tres mesos? Un home el llegí, i tota la seva vida va canviar. Ho fareu? És per la cosa més gran del món. Podeu començar llegint-lo cada dia, sobretot els versos que descriuen el caràcter perfecte. “Qui estima és pacient, és bondadós; qui estima no té enveja, no és presumit ni altiu, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de la mentida.” Posa aquests ingredients a la teva vida. Aleshores tot el que fas és etern. És valuós. Val la pena de dedicar-hi temps. Cap home pot esdevenir un sant mentre dorm; i sadollar aquestes condicions que se'ns demanen exigeix pregària, meditació i temps, igual que anar endavant en qualsevol direcció, mental o corporal, exigeix treball i cura. Consagra-t'hi; **costi el que costi bescanvia el teu caràcter per aquest caràcter transcendent.**

T'adonaràs quan mires enrera a la teva vida, que els moments que en destaquen, els moments que realment has viscut, són els moments quan has fet coses amb un esperit d'amor. Quan la memòria passa revista al passat, per sobre i més enllà de tots els plaers transitoris de la vida, en destaquen aquestes hores supremes quan se t'ha fet bo d'escampar invisible dolcesa als qui són al teu voltant, coses massa insignificants per parlar-ne, però que sents que han entrat a la teva vida eterna. He vist gairebé totes les coses boniques que Déu ha fet; he gaudit de gairebé tots els plaers que Déu ha planejat pels homes, i tanmateix mirant enrera, veig com destaquen per sobre de la vida que ja ha passat, quatre o cinc curtes experiències, quan l'Amor de Déu es reflectí en alguna pobre imitació, en algun menut acte d'amor que vaig fer, i sembla que siguin les úniques coses que resten de tota una vida. Tota la resta a les nostres vides és transitori. Qualsevol altre bé és imaginari. Però els actes d'amor tant si arriben a l'oïda dels altres com si no, no fallen mai, no es perden mai.

A l'Evangeli de St. Mateu, on s'hi descriu el Dia del Judici amb la imatge de l'Un seient al tron i destriant les ovelles de les cabres, la pregunta que es fa a l'home, no és “Què has cregut?” ans “Has estimat gaire?” la prova de la religió, la prova final de la religió, no és la religiositat, ans l'Amor. Dic que la gran prova final de la religió, d'aquest gran Dia, no és la

religiositat ans l'Amor; no pas què he fet, què he cregut, no pas què he assolit, ans com he practicat les caritats normals de la vida. En aquest dia terrible del Judici no se'n fa ni esment dels pecats de comissió. Som jutjats pels *pecats d'omissió*, per allò que no hem fet. No podria ser altrament. Perquè no estimar és negar l'esperit del Crist, és la prova que no l'hem conegut mai, que visqué endebades. Vol dir que no ha suggerit res al nostre pensament, que no ha inspirat gens la nostra vida, que no hem estat a prop seu ni un moment per poder ser engrapats per l'encanteri de la Seva compassió pel món. Vol dir que:

“He viscut per mi; he pensat per mi.
Per mi i per ningú més-
Com si Jesús no hagués viscut mai,
Com si no hagués ressucitat mai.”

És davant del Fill de l'Home que les nacions de la terra seran aplegades. És a la presència de la Humanitat que serem acusats. I l'espectacle, la visió que es desplegarà davant nostre, ens jutjarà a cada un silentment. Hi hauran els qui hem trobat i ajudat; o la gentada que no hem compadit, que hem negligit o menyspreat. No caldrà cridar cap més Testimoni. **No es presentarà cap altre càrrec tret del de la manca d'amor.** No t'enganyis. Els mots que un Dia tots sentirem no seran de teologia, ans de vida, no seran d'esglésies i sants, ans de famolencs i de pobres, no seran de credos i doctrines, ans de recer i de vestir, no seran de Bíblies i de llibres de pregàries, ans de gots d'aigua fresca en nom del Crist. Gràcies a Déu, el Cristianisme d'avui s'acosta més a allò que li cal al món. Que la teva vida ajudi a tirar això endavant. Gràcies a Déu els homes, ara, saben més que és la religió, què és Déu, qui és el Crist, on és el Crist. Qui és el Crist? El qui nodrí el famolenc, vestí el qui anava nu, visità el malalt. I on és el Crist? *On?* - “*Qui acull un infant en nom meu, m'acull a mi.*” *I qui és del Crist?* “*Tots els qui estimen són nats de Déu.*”